

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด  
เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๖

## เอาพระไตรปิฎกเป็นมรรคเป็นผล

สรุปทองคำและดอลลาร์เมื่อวันที่ ๑๑ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๗ บาท ๒๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖๒ ดอลลาร์ รวมทองคำที่ได้ทั้งหมดทั้งที่มอบแล้วและยังไม่มอบ เป็นทองคำ ๕,๖๗๙ กิโลกรัม ดอลลาร์ได้แล้วทั้งหมด ๗,๓๑๓,๐๗๔ ดอลลาร์ เขยิบขึ้นไปเรื่อย ๆ นะ ทองคำและดอลลาร์เรา แต่อะไรมันไปขวางหน้าอยู่นั้น ทองคำขึ้นราคา ๆ โมโหนะเรา มันจะกัดกันอะไรก็ไม่รู้แหละ คอยแต่จะกัดกัน

(ลูกศิษย์กราบเรียนเกี่ยวกับความคับหน้าเรื่องอินเทอร์เน็ต ในการขยายพื้นที่เว็บไซต์ของหลวงตา และเปิดบัญชีกับธนาคารกรุงไทยตั้งชื่อบัญชีว่า "ร่วมทำบุญเกี่ยวกับเว็บไซต์ของหลวงตาดีดอทคอม" เพื่อเข้าร่วมทำบุญเกี่ยวกับเว็บไซต์ของหลวงตา) เราก็สอนไปตามภูมิของเด็กจะรับได้แค่ไหนเราก็สอนไปตามลำดับลำดับดา อย่าลืมนะความรู้นี้แทรกเข้าไปเพื่อความเป็นคนดี ไม่ได้แต่วิชาความรู้ไปเฉย ๆ ต้องเป็นความดีเข้าไปแทรกในหัวใจด้วย แสดงออกอะไรก็เย็นไปหมด นี่เรียกว่าความรู้ออกจากธรรม เย็น ไม่ใช่ว่าเรียนเอาคะแนนเฉย ๆ ต้องสนใจทางด้านธรรมะด้วย ทำตัวเป็นตัวอย่าง ความรู้สูงเท่าไรต้องยังเป็นตัวอย่างอันดีขึ้นไปเรื่อย ๆ เหมาะกับธรรมที่ให้นี้

พระพุทธเจ้าเป็นตัวอย่างของโลกธาตุ พระองค์ก็ทำพระองค์เต็มเหนี่ยวเสียก่อน จึงมาเป็นตัวอย่างของโลก ที่โลกได้รับอรรถรับธรรมจากพระพุทธเจ้าแล้วหลุดพ้นจากทุกข์เป็นลำดับ ๆ จนกระทั่งนิพพานมีจำนวนมากที่สุดเลย และนอกนั้นเป็นคนดี มีความสงบสุขร่มเย็นทั่วหน้ากันไปเพราะธรรม นี่ละคือการศึกษา การได้ยินได้ฟังแล้วสนใจปฏิบัติไปด้วย อันนี้ก็แบบเดียวกัน เพราะธรรมะออกมาจากพระพุทธเจ้าอย่างเดียวกัน ไม่ใช่มีแต่ความรู้ด้านธรรมะเฉย ๆ มันก็เป็นความจำไปเท่านั้น ถ้าให้มีความจริงในใจคือสนใจปฏิบัติด้วย เรียกว่ามีความจริงแฝงไปด้วย ผลก็จะปรากฏเป็นความสงบสุขแก่ตัวเองและสังคมทั่ว ๆ ไป ไม่มีประมาณ สำคัญมากตรงนี้

ธรรมะหลวงตานี้มันมีแต่ขวานผ่าซาก ๆ มันทำไม่ถึงกระจายไปกว้างขวางเอานักหนาละไอ้ขวานผ่าซาก (ของจริงเจ้าคะ) นั่นแหละ นี่คำว่าขวานผ่าซากออกมาจากกิริยาที่ฟัดกับกิเลสนะ เข้าใจไหม กิเลสตัวไหนมันแข็งทางธรรมะต้องแข็ง ๆ ที่นี้เวลาออกมา

ลวดลายมันก็ออกมาด้วยซีซีใหม่ แต่เรื่องเจตนาที่จะเป็นอย่างนั้นไม่มี ที่จะเป็นแบบโลก เขาว่า ขวานผ่าซาก หรือพูดหยาบโหลอะไร ธรรมะไม่มีหยาบโหล ชำระสิ่งหยาบโหล ต่างหาก สิ่งหยาบโหลมันเป็นพื้นอยู่กับสัตว์โลก ธรรมะออกมาชะล้างนี้เขาว่าธรรมะ หยาบโหล ก็เลสมันเป็นตัวสะอาดขึ้นมาแล้ว เข้าใจไหม

นี่ละจึงรู้สึกว่ ทางโลกเขาว่า ก็เลสไม่พอใจ แต่ธรรมะนั้นไม่ชำระสิ่งสกปรกจะ ชำระอะไร น้ำสะอาดต้องชำระสิ่งที่สกปรก ธรรมะสะอาดสุดยอดต้องชำระกิเลสที่มันตัว สกปรกสุดยอดเหมือนกัน เพราะฉะนั้นจึงต้องมีกริยาอย่างนั้นรับกัน ๆ ๆ ผลเป็นที่พึง พอใจโดยลำดับ เข้าใจไหม โลกไม่เข้าใจ เดียวนี้จะเริ่มเข้าใจแล้ว เพราะเหตุไร คือทาง ของธรรมเป็นอย่างนี้จะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ใครจะว่าพูดหยาบพูดโหลพูดดูพูดดำ อัน นั้นเป็นเรื่องของเขา หรือเป็นเรื่องของกิเลสต่อต้านธรรม ว้างั้นเถอะนะ ส่วนธรรมจะต้อง ทำหน้าที่ชะล้างเรื่อย ๆ ๆ ตรงไหนสกปรกมากยิ่งขึ้นน้ำลงให้หนักมือ ๆ เพื่อความ สะอาดของที่สกปรกนั้นให้สะอาดไป ให้พากันเข้าใจ เดียวนี้ค่อยเข้าใจกันไปแล้วละ

เรายกตัวอย่าง เอาพ่อแม่ครูจารย์มั่นเลยแหละนะ ทั้ง ๆ ที่เราตั้งทำไปหาท่าน พอใจ ไม่มีผลลบนะ มีแต่ผลบวก เพียงถามว่าท่านมาจากไหน พระที่มาจากวัดบ้านโคก นามน ซึ่งเป็นสำนักหลวงปู่มั่น ท่านออกมาจากนั้นมาพบกันที่หนองคาย เราก็ตั้งใจจะไป หาท่านอยู่แล้ว แต่ยังไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์ว่าจะไปวันใดเดือนใดในระยะนี้ละ เป็นแต่ เพียงว่าความแน่ใจจะต้องไป ที่นี้พอพระองค์นั้นมาแล้วให้ฟัง เราก็คึกคัก "ไหน ๆ ว่าอีก ที่นี้ละ" ว่ามาจากบ้านนามน ท่านอาจารย์มั่น ว้างั้น "ไหน ๆ พูดอีกที่นี้ละ" ท่านก็ย้ำอีกเราก็ เป็นที่เข้าใจ ท่านอาจารย์มั่น บ้านโคก นามน ที่ปรากฏชื่อลี้มนามนั้นหรือ ที่เป็นคู่เคียง กับท่านอาจารย์เสาร์หรือ เอาขนาดนั้นละ ละเอียด โอ้ย องค์กรนั้นแล้ว

อ้อ ที่นี้ถามหน่อย ไหนได้ทราบที่ท่านดูว่ากล่าวเก่งมากใช้ไหม โอ้ย อย่างว่า แต่ดูว่ากล่าวเลย พอขับท่านขับเลย จะว่าอะไรดูว่ากล่าว นี่แทนที่จะเป็นผลลบนะ กลับเป็นผลบวก เออนี่ละอาจารย์เรา จับไว้แล้วนะอาจารย์เรา ปุ๊บปั๊บสามวันเท่านั้นออก เดินทางเลย ไปหาอาจารย์องค์ดู ๆ นั้นละ ไปก็อย่างที่เคยเล่าให้ฟัง ไปดูเถอ์กุณินั้นกุณินี้ "ใครมานี้" ว่าจะ เหมาะเหลือเกินนะ "กระผมละซี" "อันผม ๆ นี้ ตั้งแต่คนหัวล้าน" ล้น ขึ้นเลยนะตรงนั้น เจียบ ๆ ท่านเดินจงกรมอยู่มีด ๆ เราไปมีด ๆ ท่านเดินจงกรมอยู่ข้าง ศาลานั้นเราไม่เห็น เรามีแต่ไปเถอมองดูศาลา แล้ว "ใครมานี้" ท่านว่า ยืนอยู่นี้เราไม่เห็น นะ ทางนี้ก็บอกกระผม ท่านก็แผดขึ้นเลยว่ "อันผม ๆ นี้ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรง

ที่มันไม่ล้น" เอา แยังดูซินะ คือตรงที่มันไม่ล้นมันมีผมอย่างท่านว่า เราก็กลับปีบใหม่เลย "กระผมชื่อพระมหาบัว" "เออ ว่างั้นซี นี่ผม ๆ" ท่านแห่เอานะ ตั้งแต่เด็กมันก็มีผม เอาอีกแหละ ตั้งแต่เด็กมันก็มีผม โอ๊ย ถึงใจ

ไม่ได้มีเลยผลบนะ มีแต่ผลบวกตลอด โอ๊ย ทำไมถึงใจเหลือเกิน ไปอยู่กับท่านนี้กลัวเป็นตัวสั้น ทั้ง ๆ ที่กล้าขนาดนั้นละ แล้วก็ตัวสั้น แต่มันเหตุผลบังคับทีเดียว ซี่ว่านี่ละ อาจารย์ของเรา ท่านจะดูตัวว่ากล่าวแบบไหนเราจะฟังเอง ถูกไล่ ท่านไล่เพราะเหตุใด เราจะรู้เอง นี่มันยิ่งซึ่งซึ่งขึ้นนะ ครูบาอาจารย์ชนิดนี้เราไม่เคยได้ยิน ชื่อเสียงของท่านโด่งดังมาตั้งแต่เราเป็นเด็ก ครูบาอาจารย์ขนาดนี้จะดูตัวว่ากล่าวขับไล่ไล่ส่งใครต่อใครก็ตามนะ จะเป็นไม่ได้ ที่ไม่มีเหตุผล ต้องมีเหตุผลเต็มตัว นี่ละที่เราจับตรงนี้นะ

พอไปก็ใส่เปรียง ก็ถูกจริง ๆ "ผม ๆ" โอ๊ย มันถูก นี่ละมันก็ยังกลัว แต่กลัวมันก็ไม่ถอย ไปอยู่กับท่านนี้ พระเณรนี่เหมือนผ้าพับไว้ตลอด กลัวตลอดแต่ไม่มีใครยอมหนี นั้นฟังซิ กลัวแบบไม่ยอมหนี ท่านก็เหมือนเรา เราก้เหมือนท่าน กลัวตลอด เวลาท่านเทศน์เสียงท่านลั่นขึ้นนี่ โอ๊ย ตัวสั้นไปแล้วนะ นี่ยังไม่รู้เรื่องความจริงของท่าน ที่นี้อยู่ไปปฏิบัติไป ปรับปรุงจิตใจไปเรื่อย ท่านดูตัวว่ากล่าวตรงไหนฟังให้ชัดเจน ๆ ดูตรงไหนมีแต่ธรรมออกล้วน ๆ ที่นี้ปรับตัวของเราทันเข้าไปโดยลำดับ ๆ ครั้นต่อไปท่านไม่ดูนี้ฟัง เหมือนกับว่าอะไรมันขาด ถ้าเป็นอาหารก็ขาดอะไรอยู่ในนั้นละ อย่างน้อยก็ต้องเอาน้ำปลามาตั้งไว้ข้าง ๆ

ถ้าท่านเทศน์ธรรมดานี้ถึงเด็ดเผ็ดอะไรก็ตามเถอะ ลูท่านอะอะขึ้นมาไม่ได้ นะ เช่นเราพูดอะไรผิดพลาด "มันไม่ใช่อย่างงั้นนะ" นี่ขึ้นแล้ว พอว่างั้นก็เปรียงเลย มีตั้งแต่ธรรมล้วน ๆ เลย ที่นี้สุดท้ายก็ถ้าท่านไม่ดูเสียก่อนเทศน์นี้มันไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้าท่านเปรียงปร้างเสียก่อนเทศน์นี้เต็มยศ กลับเป็นอย่างงั้นไปแล้วนะ ใ้คำที่ว่ากลัวนั้นไม่มี มันหมดไปเลย เวลาท่านดูอะไรที่ไหนก็ตาม เสียงเปรียงปร้างนี้รุมเข้าไปหานั้น จะได้ฟังธรรมะสุดยอดเลย นี่ความชินของผู้ปฏิบัติธรรม รู้เรื่องของท่าน รู้เรื่องของธรรมด้วย ยอมรับ พูดง่าย ๆ ที่นี้คำว่าท่านดูในพระทั้งหลายเหล่านั้นไม่มี มีแต่คนอื่น ๆ ไปตัวสั้นอยู่นอกวัด ที่อยู่ในวัดไล่ก็ไม่หนี มันเป็นอย่างงั้นนะ

เรื่องธรรมะนี่ก็เป็นศัพท์ธรรมะตรงไปตรงมา ใครจะว่าอะไรก็เป็นธรรมล้วน ๆ ถ้าใครอยากฟังแง่ไหนก็ยึดเอา ๆ ต่อไปมันก็ปฏิบัติตัวเอง ค่อยปรับปรุงตัวเอง ยอมรับหมดคำพูดเหล่านี้ ไม่ใช่คำพูดที่หยาบที่โลนที่ดูทำอะไร มีแต่ชำระล้าง ๆ ๆ ทั้งนั้น ๆ

ไปเลย นี่เราพูดย่อ ๆ นะ เป็นอย่างนี้ละ เพราะฉะนั้นคำพูดที่เราพูดใครจะว่าอะไรเรา เป็นไปตามไม่ได้ เวลาเทศน์ต้องเป็นภาษาธรรมขึ้นเลย นี่ละภาษาธรรมตรงไปตรงมา ตามแนวนี้เลย พระพุทธเจ้าฆ่ากิเลสด้วยวิธีการนี้ นำวิธีการเหล่านี้มาสอนโลก ที่นี้เราก็ ปฏิบัติแบบเดียวกัน มันก็เจอแบบเดียวกัน ควรจะหนักจะเบาแค่ไหนมันก็รู้ตัวของเราเอง

ที่นี้เวลานำธรรมมาจากผลแห่งการปฏิบัติของเราอย่างไรแล้ว มันก็เป็นออกมาแบบเดียวกัน เป็นลวดเป็นลายออกมาเรื่อย ๆ เหมือนเราปฏิบัติตัวของเรา ควรเด็ดเด็ด ยิ่งการปฏิบัติตัวเองยิ่งเด็ดกว่านี้อีกนะ นี่เราออกมาสู่แกงหม้อใหญ่ก็ขนาดนี้ แม้เช่นนั้น มันก็ยังมีลวดลายแฝงไว้นั้นละให้พอได้พูดกันได้ว่า หลวงตานี้ดู หลวงตานี้เด็ด พูดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรมจะค่อยชินหูไป ผู้ตั้งใจต่ออรรถต่อธรรม ใ้เรื่องที่ว่าดูว่ากล่าวเผ็ดร้อนหรือหยาบโลนนี้จะหมดไป ๆ เพราะธรรมชาติเหล่านี้มีแต่เครื่องชำระของสกปรกทั้งนั้น ของหยาบของโลนไม่มีอะไรเกินกิเลส ธรรมะพัดลงไป ทำไมธรรมเพื่อฆ่ากิเลส ชำระกิเลส นั้น ทำไมธรรมจะหยาบโลนไป ทำไมธรรมจะเผ็ดร้อนไป กิเลสตัวเผ็ดร้อนทำลายโลกมาขนาดไหน ธรรมะนี้เป็นเครื่องดับทั้งนั้น ๆ นี่ละที่เข้ากันได้ละ

เมื่อวานหลวงตาเอาของไปส่ง คือของสงฆ์นี้หมายความว่าเอาไปเสริมเฉย ๆ คือ ส่วนที่ส่งประจำเดือนเราส่งแล้วเป็นประจำไม่ให้ขาด ถ้าเราไปเวลาวางนี้ก็เป็นประจำอาหารเสริม เสริมจากที่เราจัดไว้เรียบร้อยแล้ว เมื่อวานนี้ไป เดี่ยวนี้ถนน เขาเรียกบ้านยางเลียนนะ คำว่าเลียน คือต้นยางนี้เป็นแถวกันเลย เขาเรียกยางเลียน ถ้ามันเป็นแถวไปอย่างงี้เขาเรียกยางเลียน ต้นไม้เรียง เมื่อวานไปนี้ โอ้ย เขาลาดยางตั้งแต่บ้านยางเลียนเข้าไปถึงวัด มันน่าจะไม่ว่ากว่า ๑๐ กิโลเมตร นี่เรียบไปเลย ถึงประตูวัดเข้าทะเลเลย เรียบไปเลยตั้งแต่บ้านยางเลียน คิดว่าไม่ว่ากว่า ๑๐ กิโลเมตร พอถึงนั้นก็พุ่งเลย รถเราไม่ทราบว่าได้จรวดมาจากไหน ไปที่แรกอืดอาด ๆ พอไปถึงนั่นบีบเดี่ยวพุ่งเลย เรียบเลยนะไม่ใช่ธรรมดา ลาดยางอย่างเรียบเลย เหมือนถนนตามเมืองของเรานั้นแหละ สะดวกเมื่อวานนี้จากนี้ออกไปถึงนั่น ๒ ชั่วโมง ๓๕ นาที ขากลับมา ๒ ชั่วโมง ๒๙ นาที คือไปจอดที่สว่างๆ เอาของที่นั่น ๓ นาที เวลาจึงไม่ค่อยเคลื่อนคลาด ตรงไปตรงมาพอดี

พระก็ไม่มาก คือพระวัดนี้เราเปิดโอกาสให้แล้วว่าจะมามากเท่าไรให้มา เราว่าจ้าง เพราะสถานที่นี้เหมาะสมมากในการประพฤติปฏิบัติบำเพ็ญธรรม พระที่ตั้งใจปฏิบัติแล้วมาเท่าไรให้มา เรบอก นอกจากพระโกโรโกโสบอกไล่หนีลงภูเขาให้หมด เด็ดทั้งสองอย่างนะ พิจารณาดูผิดหรือถูก ทางดีก็เด็ด เอา มาเท่าไรให้มาเราจะรับเลี้ยง หากเราสู้ไม่

ไหวเราจะบอก แต่พระโกโรโกโสไล่ลงภูเขาให้หมด เอาอย่างนั้น นี่พระท่านคงจะตั้งเป็น ศูนย์กลางเอาไว้ประมาณ ๓๐ ไปเมื่อวานนี้ก็ ๒๙ องค์ บางทีก็ ๔๐ กว่า ขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ แถวนี้อ่า จุดกลางท่านคงจะตั้งไว้ในประมาณ ๓๐ องค์

เราก็ชักใช้ไล่เสียงถึงอาหารการบริโภค ท่านว่าพอทุกอย่างเลย ท่านยังบอกให้ตัด อาหารลง แต่เราไม่พูด เราไม่ตอบ แต่เราไม่ตัด เราทำของเราไปเรื่อย เป็นที่พอใจว่า ท่านให้ตัดลงแสดงว่าพอ แล้วเรากีย้ำอีกเมื่อวานนี้ เป็นยังไงอาหารที่จัดมาเป็นประจำ ๆ พอไหม โอ้ยพอ เหลือ เหลือเฟือ ยังได้แจกพระที่อยู่ตามแถบนั้น พระอยู่แห่งละองค์ สององค์ สามองค์ อยู่บนภูเขา กว้างขวางนะ เวลาท่านจำเป็นท่านก็มาติดต่อกันี่ ทางนี้ได้ ส่งให้เสมอ เราพอใจเลย เพราะฉะนั้นคำว่าตัดเราจึงไม่มีปัญหา เราไม่เคยตัดอยู่แล้วนะ ไปเมื่อวานนี้ของเอาไปเต็มรถ รถตู้สองคันเต็มเอี้ยดเลย

ยังพูดขบขันอดหัวเราะไม่ได้นะ พอรอดมันวิ่งไปนี่ไปเห็นแดงโม แต่ก่อนพอเรา ผ่านนี้เราจะชนแดงโมขึ้นใส่รถเต็มเลย จะไปวัดไหนก็ตาม เมื่อรถพอไปได้แล้วจะชนให้ เต็มไปเลย แต่ไปเมื่อวานนี้รถเราแน่นแล้วเอาไปไม่ไหว ทีนี้ไปเห็นแดงโมกองพะเนิน ไร่ โห้ย เราเลยกลิ้งน้ำลายผ่านไปเลย มันไม่ได้ ก็เลยกลิ้งน้ำลายผ่านแดงโมไปเลยเมื่อวาน นี้ เสียใจมันไม่ได้ ถ้าหากว่าพอเอาได้เอาจริง ๆ นาน ๆ ได้ทีหนึ่ง เราสนใจมากนะกับ พระปฏิบัตินะ เพราะฉะนั้นเมื่อวานก่อนจะมาก็เตือนอย่างหนักแน่นเลย ไม่ได้อยู่นานนะ อยู่ร่วมชั่วโมง พอไปบ๊อบให้โอวาทย่อ ๆ เต็ด ๆ กับพระ เสร็จเรียบร้อยแล้วก็มาเลย ดู เหมือน ๕๕ นาทีเราออกจากนั้น อยู่ที่นั่นเพียง ๕๕ นาที

ได้แนะนำสั่งสอนพระ เพราะสถานที่นั้นเหมาะสมแล้ว ท่านอุทัยท่านก็ดี เป็นผู้ตั้ง หน้าตั้งตาปฏิบัติ อยู่ด้วยความลำบากลำบากในสถานที่นั้นมาเป็นเวลานาน ทีนี้พอได้รับความช่วยเหลือจากเราแล้วท่านก็เป็นความสะดวก จะรับพระมากน้อยเป็นอริยาถัยของ ท่าน ให้ท่านรับตามความสะดวก เมื่อเห็นว่าพระผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรมจริง ๆ ให้มาว่างั้น เลย เราส่งเสริมพระผู้ปฏิบัติ ทีไหนก็ตามไม่ใช่เพียงวัดภูวี่ ที่อื่นที่ใดก็ตามเราส่งเสริม แบบเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่าวัดนั้นไม่มีที่ใครบิณฑบาต เป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นเราจึงสงเคราะห์เต็มเหนี่ยวเลย นอกนั้นก็ป็นธรรมดา อยู่ที่ไหนก็ไม่อด อดยากขาดแคลน พอเป็นพอไป ถึงเวลาแล้วเราก็ไปเสริมให้ ๆ

สำหรับภูวี่นี้ต้องไปเป็นประจำเดือนเลย พอจวนสิ้นเดือนไป ๆ เราจะอยู่ไม่อยู่ก็ ตาม ถึงเวลาแล้วเขาจัดของเขาไปเอง เมื่อวานนี้ว่างเราก็เลยไป เราอยากส่งเสริมพระผู้ ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบให้มีความสว่างงามในเมืองไทยของเราซึ่งเป็นเมืองพุทธ ให้มีพระ

ปฏิบัติมาก ๆ เราไม่ได้เหยียบย่ำทำลายผู้ใด เราพูดตามภาษาธรรม ตามเรื่องของธรรม คือตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้ามาก็เป็นพระองค์แรก เป็นผู้ทรงมรรคทรงผลอันเลิศเลอ ต่อจากนั้นก็ตามมาสาวก ๆ เรื่อยมาจนกระทั่งถึงบริษัท จนกระทั่งทุกวันนี้ ดำเนินมาด้วยความถูกต้องแม่นยำ

เฉพาะพระสงฆ์นั้นอยู่ในป่าในเขามากต่อมาก สำเร็จออกมาจากมหาวิทยาลัยป่า มหาวิทยาลัยป่าของพระพุทธเจ้านี้ ผลที่สำเร็จออกมาจากอาจารย์ อาจารย์คือประเภท พระอรหันต์ พระพุทธเจ้าเป็นชั้นปรมาจารย์ เลยยอดไปอีก จากนั้นอาจารย์ที่สำเร็จเป็น อรหัตตอรหันต์ สำเร็จออกมาแล้วก็สั่งสอน ๆ กันเรื่อย สำเร็จจากมหาวิทยาลัยป่ามา เป็น สรรณะของพวกเรา จนกระทั่งเป็น สงฆ์ สรรณิ คจฺฉามิ นี้สำเร็จออกมาจากป่าจากเขาเป็น ส่วนมากต่อมาก แล้วท่านดำเนินมาอย่างนั้น ที่นี้นานมานานก็ขาดไป ๆ จนไม่มีป่าเลย ตามตำรับตำรา มี แต่คนไม่สนใจปฏิบัติมันก็จางไป ๆ

ที่นี้ศาสนาของเราก็เลยกลายเป็นกระดาดเฉย ๆ ถ้าเป็นบ้านก็เรียกว่ามีแต่แปลน เต็มห้องเต็มหับ ไม่มีใครจะหิบบอกเอาแปลนนั้นมากางปลุกบ้านปลุกเรือนให้สำเร็จไปตามแปลนที่เราต้องการขนาดไหนนั้นได้เลย ที่นี้ธรรมพระพุทธเจ้า พระไตรปิฎกนั้น แปลนทั้งนั้น แปลนแห่งมรรคผลนิพพาน แปลนแห่งบาป แห่งบุญ แห่งนรก สวรรค์ เปรต ผีประเภทต่าง ๆ รวมอยู่ในพุทธศาสนานี้หมด ศาสนธรรมที่แสดงไว้ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ นี้คือแปลนแห่งมรรคผลนิพพาน ไม่มีใครหิบบอกมาประพฤติปฏิบัติ มันเป็นกระดาดเศษอยู่เช่นเดียวกับแปลนนั้นแหละ เป็นกระดาดเศษอยู่ในห้องในหับ อันนี้ก็เป็กระดาดเศษอยู่ในตู้พระไตรปิฎก เป็นอยู่จั้นไม่สำเร็จประโยชน์

เรียนออกมาสำเร็จ เรียนชั้นไหน ๆ แล้วก็ว่าตัวเป็นมรรคเป็นผล มันก็เท่ากับเอา แปลนออกกางปู้บแล้วก็สำเร็จเป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมาโดยไม่ก่อสร้างเลย นี่เป็นไปได้ไหม ถ้าจะดึงเอาแปลนที่เป็นแบบเป็นฉบับมากางแล้วปลุกบ้านปลุกเรือนตามแปลน ผล ก็เป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมา อันนี้ดึงพระไตรปิฎกออกมา จากที่เราเรียนแล้วนั้นมาปฏิบัติ ท่านแสดงไว้ตั้งแต่ศีล สมาธิ ปัญญา วิชา วิมุตติหลุดพ้น อะไรอยู่ในนั้นหมด เรามา ปฏิบัติตามนี้ ผลก็ปรากฏขึ้นตามนี้ ๆ นี่ละครั้งพุทธกาลท่านปฏิบัติอย่างนี้ มาครั้งนี้มัน เอาแปลนเป็นมรรคเป็นผลละซิ ทางบ้านเมืองเขาแปลนเป็นแปลน การปลุกสร้างตาม แปลนเป็นความยอมรับของโลกเขาเป็นอย่างนั้น เขาไม่ให้แปลนสำเร็จเป็นบ้านที่เดียว นะ เขาต้องเอาแปลนมาสร้างเป็นบ้านเป็นเรือน

อันนี้พุทธศาสนาของเราเอาพระไตรปิฎกทั้งหมดที่เป็นแปลนนั้น มาเป็นมรรคเป็นผล ใครสอบเรียนได้ชั้นไหนเป็นมรรคเป็นผลไปหมดเลย โดยไม่คำนึงถึงการประพฤติปฏิบัติซึ่งเป็นการปลูกบ้านจากแปลนใช้ไหม ปลูกมรรคผลนิพพานขึ้นจากแปลนของพระพุทธเจ้านี้มันไม่มี ที่นี้มันก็มีแต่แปลนเต็มบ้านเต็มเมือง แล้วเอาแปลนเป็นมรรคเป็นผลไปหมด เวลานี้ศาสนาพุทธเราจึงมีตั้งแต่แปลนเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มตลาดตลาด เต็มตึก หรือเต็มตู้ในวัดในวาต่าง ๆ มีตั้งแต่พุทธศาสนาคัมภีร์ต่าง ๆ เรียกว่าแปลนของพุทธศาสนา เลยมีแต่แปลนทั้งหมด ไม่มีผู้ใดประพฤติปฏิบัติตาม มรรคผลนิพพาน ที่เป็นผลจากการปฏิบัติก็ไม่มี

เพราะฉะนั้นเราจึงรื้อฟื้น ภาคปฏิบัตินี้เรียกว่าการสร้างบ้านตามแปลน ท่านอยู่ในป่าในเขาประพฤติปฏิบัติ นี้เรียกว่าการสร้างมรรคสร้างผลขึ้นจากแปลนคือศาสนธรรม เราแน่ใจอยู่ตลอดเวลาว่า ถ้ายังมีภาคปฏิบัติอยู่อย่างน้อยเพียงไร มรรค ผล นิพพาน จะสืบต่อกันไปเรื่อย ๆ อยู่อย่างงั้น ถ้าไม่มีแล้วก็มีแต่แปลนเท่านั้นละ เลยว่างไปหมด มีแต่ลมแต่แล้ง สอบได้ชั้นนั้นชั้นนี้ ประสาความจำ เด็กเรียนก็จำได้ ผู้ใหญ่เรียนก็จำได้ ผู้หญิงผู้ชายเรียนได้ทั้งนั้น แต่มันเป็นความจำ ไม่เป็นความจริงให้เป็นมรรคเป็นผลได้จากการเรียน เพราะเราไม่ปฏิบัติ นี่ละเราวิตกวิจารณ์มาก เพราะฉะนั้นเราจึงส่งเสริมพระเราที่ไหน ๆ มีภาคปฏิบัติ เป็นวัดป่าด้วยเราจะเข้าถึงเสมอนะ ไปวัดนั้นไปวัดนี้ เข้าไปเรื่อย ๆ อย่างงั้น

องค์ไหนที่บกพร่องตรงไหนก็แนะนำสั่งสอน ดุด่าว่ากล่าวเป็นธรรมดาทั่วไปหมด ในบรรดาสายหลวงปู่มั่น หลวงตาอยู่ที่นี้ไปทั้งนั้นนะ พอได้โอกาสเมื่อไรก็ไป อย่างไม่ไปเมื่อวานนี้ ไปก็ไปแนะนำสั่งสอน เรื่องอาหารการกินไม่ได้ถือเป็นเรื่องใหญ่โตยิ่งกว่าอรรถธรรมที่จะแนะนำสั่งสอนให้เป็นคติแก่กันและกันนะ อันนี้เราถือเป็นเรื่องสำคัญมากนะ ถ้าหากว่ายังมีการปฏิบัติอยู่นี้ผู้ทรงมรรคทรงผลไม่ต้องถาม ว่างั้นเลย มี เหมือนอย่างบ้านมีขึ้นจากการปลูกสร้าง การปลูกสร้างเอาออกมาจากแปลน ดึงแปลนออกมาปลูกสร้างจะเอาแบบไหนขนาดไหน ๆ ทำตามนั้นสำเร็จขึ้นมา ๆ

อันนี้เรื่องพุทธศาสนา คือแปลนแห่งมรรคผลนิพพาน เอา ปฏิบัติลงไป ควรที่จะได้ตั้งแต่กัลยาณชนเป็นคนมีสมบัติผู้ดี เป็นความสงบร่มเย็นในครอบครัวเหี้ยเรือ่น และส่วนรวมไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงมรรคถึงผล ถึงสวรรค์ นิพพาน ไปเลย นี่ปฏิบัติแบบนี้ นี่ละพากันจำเอาไว้ ศาสนาเราอยากให้ตั้งศาสนาซึ่งเป็นแปลนแห่งมรรคผลนิพพาน เพื่อ

ความเป็นคนดีด้วย แพลนแห่งความเป็นคนดีออกจากศาสนา ให้ได้พากันนำไปปฏิบัติให้ได้ผลเท่าที่ควรตามเพศของตนนะ

(ลูกศิษย์ : อยากทราบสถานะที่พ่อแม่ครูอาจารย์พูดบ่อย ๆ หลายหน ที่ว่าพอหลับไปแล้วไม่รู้ตัว พอลืมตามาต้องถามพระเณรที่เราหลับไปหรือเปล่า) อันนี้พวกชั้นมันเปลี่ยนแปลงของมันเองนะ ส่วนจิตมันไม่มีปัญหาอะไรแล้วแหละ ส่วนชั้นนี้มันเปลี่ยนของมันไปเรื่อย ๆ เราพูดอย่างนี้ละ จิตมันปล่อยชั้นด้วยอำนาจของกิเลสปล่อยชั้นอย่างหนึ่ง ถอนอุปาทาน เรียกว่าถอนความยึดมั่นถือมั่นในชั้นห้า ถอนด้วยอำนาจแห่งธรรมแกกิเลสตัวยึดถือชั้น พอแกกิเลสตัวนี้ขาดลงไปแล้ว ชั้นก็พรากจากกันกับจิต ไม่ยึดมั่นถือมั่นต่อไป นี้เรียกว่าจิตกับชั้นพรากจากกันด้วยอำนาจของการชำระกิเลสตัวเป็นอุปาทานยึดชั้นไว้ อันนี้เป็นประเภทหนึ่ง

นี่ก็ได้พิจารณาเหมือนกัน จึงได้พูดกับหมู่เพื่อน หลังจากนั้นมาแล้วชั้นก็เป็นความรับผิดชอบโดยหลักธรรมชาติของมัน เรื่องยึดมั่นไม่ยึด แต่ความรับผิดชอบมันก็มีอยู่เป็นสัญชาตญาณอันหนึ่งนั่นแหละ เป็นความรับผิดชอบเฉย ๆ แต่ไม่ยึด ที่นี้ขยับเข้ามาอีกจากความรับผิดชอบในชั้น มันเลยกลายเป็นว่ามันจะไม่รับผิดชอบในชั้น มันเป็นอะไรมันก็ปล่อยเรื่อย ๆ นี่ก็เป็นอีกชั้นหนึ่ง อันหนึ่งปล่อยชั้นด้วยอำนาจแกกิเลสอุปาทานหมดแล้ว ชั้นกับจิตก็เป็นคนละประเภทไป เป็นแต่เพียงว่าเป็นสัญชาตญาณปฏิบัติหน้าที่รับผิดชอบชั้นอยู่ธรรมดา ครั้นหลังจากนั้นมาอีก ขยับเข้ามาอีก รับผิดชอบอย่างนี้มันก็ค่อยเปลี่ยนเข้ามา เปลี่ยนเข้ามาจนกระทั่งถึงขั้นที่ว่ามันจะไม่รับผิดชอบชั้นเป็นอะไรก็ตามมันเหมือนว่าปล่อยไปเรื่อย ๆ อะไรเจ็บปวดอะไรก็ปล่อยไปเรื่อย เช่น โดนสะตุตะอะไร เลือดสาดก็ตาม เฉยเรื่อยไปเลย ไม่สนใจจะเอาอะไรมาใส่ นี่ก็ปล่อยอีกแบบหนึ่งนะ

เวลานี้อยู่ตอนนี้นะ เป็นสัญชาตญาณรับผิดชอบกันมี ที่นี้ปล่อยนั้นเข้ามา เข้าชั้นที่จะไม่รับผิดชอบ เจ็บปวดอะไร โดนอะไรก็ตาม ที่จะพิถีพิถันหาทุกข์หายามาใส่ เฉยเลยเฉยตลอด ไม่สนใจ ที่ว่าอะไรมันยังมีใช้ ๆ ไป อะไรไม่ดีทิ้งไปเลย ๆ มันเป็นลักษณะนั้น จึงได้บอกกับหมู่เพื่อน อ้าว ทำไมมันถึงขยับเข้ามาอย่างนี้นะ มันเป็นเองของมัน ที่นี้เข้ามานอนหลับ นอนหลับใครก็รู้กันทุกคน เวลาหลับถึงไม่รู้ตัวหลับนะ มันก็เข้าใจว่าหลับ เวลาตื่นปั๊บรู้ว่าตื่น คือตื่นนี้มันเหมือนกับเราลืมตาขึ้นมาเราตื่นนอน ลืมตาขึ้นมาจำมันก็มองเห็นนั่นเห็นนี้ ที่นี้เดี๋ยวนี้ไม่เป็น แต่ก่อนก็เป็นมาลำดับลำดับ นี่เพิ่งมาเริ่มเปลี่ยนใหม่ก็เรื่องของชั้นทั้งนั้นแหละ



ทีนี้เวลามันหลับไม่รู้ เวลามันตื่นก็ไม่รู้ มันก็ตื่นของมันอยู่แล้ว ถ้าว่าหลับก็ไม่ทราบหลับเวลาไหน แต่ก่อนเราก็ไม่เคยเป็น มันเป็นในเจ้าของเอง เจ้าของยังสงสัยเจ้าของ ทำมาเป็นอย่งนั้น เราก็เลยโยนให้ซันต์เสีย เวลามันหลับนี่ไม่รู้ ตื่นขึ้นมามันตื่นอยู่แล้ว แน่ะ ว่ามันตื่น มันตื่นเมื่อไรก็ตามมันตื่นอยู่แล้ว มันเป็นลักษณะนั้น เราเลยถามหมู่เพื่อน ไปที่ไหน พอไปถึงที่นั่น สมมุติว่าสั่งเขาไว้จะเอาของ พอรถไปจอดปั๊บ เขาเอาของมาใส่ปั๊บปั๊บ ๆ ไป เวลาผ่านไปเรียบร้อยแล้ว นี่เอาของที่สั่งแล้วหรือ เอาแล้ว ตอนนั้นเราไม่รู้ อ้อ เราคงหลับตอนนั้น ที่จะให้ตื่นปั๊บขึ้นมาให้รู้ โอ้ย ไม่ เดียวนี้ไม่เป็นอย่างงั้น

พอว่าตื่นนี่ไม่ทราบตื่นเมื่อไร มันเป็นอย่างนั้นไปเสีย หลับก็ไม่รู้ว่าหลับเมื่อไร เดียวนี้กำลังอยู่ในขั้นนี้ แต่เราก็ไม่สงสัยแหละไอ้เรื่องของซันต์ เพราะมันแปรสภาพ มันจะเป็นยังงี้ก็ให้เป็น มีแต่อ่านมันไปตลอดเท่านั้น เรื่องของจิตไม่มีปัญหาอะไรแล้ว เข้าใจหรือสภาวะธรรมที่เป็นอย่างนี้ (คงเป็นเพราะเหนื่อยมาก) มันเหนื่อยก็เป็นธรรมดา ไม่เปลี่ยนแปลง คือไม่ทำให้สงสัยการเหนื่อยนะ แต่การหลับนี่สงสัย เวลาหลับไม่ทราบหลับเมื่อไร เวลาตื่นขึ้นมา พอตื่นขึ้นมาไม่ทราบขณะตื่นมันตื่นยังงี้ แต่ก่อนก็ทราบขณะตื่นใช้ไหมละ พอมันตื่นขึ้นมาเหมือนกับเปิดตาขึ้นมาปั๊บ ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องซันต์ก็จำขึ้นมาในเวลานั้น นี่ตื่นนอน เดียวนี้ไม่เป็น

พอรู้สึกขึ้นมาว่าตื่นเหมือนหนึ่งว่ามันตื่นอยู่แล้ว เลยไม่ทราบว่าหลับเมื่อไรตื่นเมื่อไร เดียวนี้กำลังอยู่ในขั้นนี้ แต่ขั้นใดก็ตามเราก็รู้ว่าความเคลื่อนไหวของซันต์มันค่อยเปลี่ยนแปลงของมันไปอย่างนี้ ๆ ส่วนจิตไม่มีปัญหาอะไรแล้วแหละ คือมันหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีขณะไหนที่จะมาสอดแทรกให้เกิดสงสัยแม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มี แล้วก็ไม่เคยจะตั้งแง่สงสัยไว้กับธรรมชาตินี้เลย เป็นที่แน่แล้วตั้งแต่ขณะผางขึ้นมา แต่ซันต์นี้มันค่อยเปลี่ยนแปลงของมันไปเรื่อย ๆ เดียวนี้เช่น แข็งขาไปโดนอะไร เจ็บนั้นเจ็บนี้จะมาดู ไม่สนใจนะ แล้วจะเอาหูกยามาใส่ไม่สนใจ อะไรมันเป็นก็เป็นไป อะไรที่ยังใช้มันไป อะไรที่มันขาดขาดไป เสียเสียไป อะไรที่ยังอยู่ใช้มันไป ถ้ามันไม่มีใช้แล้วก็เหมือนว่าไปเลย พุดง่าย ๆ ว่าอย่างนั้น

(พวกลูกศิษย์เสียวไส้) ก็มันเป็นอย่างงั้นจะให้ว่าไง มันปล่อยไปเรื่อย ๆ อย่างงั้นชอบกล ปล่อยไปเรื่อย ๆ แต่ส่วนมากมันจะปล่อยตามเรื่องของสมมุติ ของธาตุของซันต์มันเปลี่ยนตัวของมันไปเรื่อย ส่วนจิตไม่มีอะไรเปลี่ยนแหละ อันนี้เปลี่ยนเรื่อยแหละ การหลับนอนระยะนี้ไม่รู้ว่าหลับเมื่อไร ตื่นเมื่อไร ไม่รู้แน่ ถ้าว่าตื่นมันก็ตื่นอยู่แล้ว แน่ะ แต่

ก่อนตื่นก็รู้ มันตื่นเดี๋ยวนี้ เดี๋ยวนี้มันไม่มีคำว่าเดี๋ยวนี้ พอรู้สึกขึ้นมามันตื่นอยู่แล้ว ถ้าว่าหลับไม่ทราบว่าหลับเมื่อไรอีกแหละ เอ้อ ชอบกล ก็เราเป็นผู้รู้เองเห็นเอง หลับประเภทไหนเราก็เคยมาแล้ว ทีนี้มาหลับประเภทนี้จึงทำให้สงสัย เอ้ มันหลับแบบไหนมันถึงเป็นอย่างนี้ นี่อันหนึ่งนะ

กับเรื่องชั้นนี้ เวลาจิตปล่อยชั้นจากอุปาทานด้วยอำนาจของธรรมชำระกิเลสตัวอุปาทานให้ขาดสะบั้นลงไป ความยึดถือชั้น รูปอุปาทานกฺขนฺโธ. การยึดถือชั้นอุปาทานในชั้นนี้ ในเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันขาดลงไปด้วยอำนาจแห่งธรรมตัดกิเลสตัวอุปาทานขาด เรื่องชั้นกับจิตก็แยกกันคนละฝั่งไปเลย นี่มันก็รู้ อันนี้รู้ด้วยกันทุกคน อุปาทานในชั้นนี้ขาดจากกันปั๊บมันก็รู้ แต่เรื่องที่ว่า เช่น อย่างว่าความรับผิดชอบก็มีด้วยกันทุกคน เราก็ไม่สงสัยเรา ครั้นต่อมาเมื่อความรับผิดชอบก็จะปล่อยไปอีกละ มันจะไม่มีอะไรรับผิดชอบ เป็นอย่างนั้นเดี๋ยวนี้ ลักษณะเหมือนจะไม่รับผิดชอบต่ออะไร ในชั้นนี้ตัวเองนะ อะไรเป็นยังงี้ก็เป็นไป เฉย ๆ เรื่อย มันยังเหลืออยู่อะไรก็ใช้ไป อะไรหมดไปก็ให้หมดไป ไม่สนใจ อะไรยังอยู่ก็ใช้ไป ทีนี้มันจะหมดจริง ๆ ก็คงจะปล่อยไปเลยทำไม่สนใจจะรักษามัน เดี๋ยวนี้กำลังอยู่ในชั้นนี้

( ลูกศิษย์ : ต่างกันกับตอนที่พ่อแม่ครูอาจารย์พูดว่าต้องร้องเอาไว้ ๆ ) อ้ออันนั้น ตอนนั้นมันจะไป อันนี้มันเป็นหลักธรรมชาติของชั้นนี้ค่อยเปลี่ยนไป ๆ อันนั้นมันเป็นเพราะอำนาจของโรคบีบเข้าไปถึงชั้นจะอยู่ไม่ได้มันจะไป เข้าใจไหม ควรบังคับไว้ก็บังคับ ควรร้องไว้ก็ร้อง เมื่ออยู่ในฐานะจะร้องได้ก็ร้อง ถ้าไม่สามารถที่จะร้องไว้ได้ แม้พระพุทธเจ้าก็ยังไม่ตาย พระสาวกทั้งหลายตายทั้งนั้น นี่สุดวิสัยที่จะร้องไว้ได้ เข้าใจไหม ถ้ายังอยู่ในชั้นพอร้องได้ท่านก็ร้องเอาไว้ ๆ

พอพูดอย่างนี้เราก็ยังระลึกถึงพ่อแม่ครูจารย์มัน แหม มันสะดุ้งใจเหลือเกินนะ ตอนเวลามันเป็นขึ้นในเราแล้วนะ เป็นขึ้นในเราแล้วมันจะวิ่งถึงเรื่องของท่าน ตอนที่ท่านสั่งให้เร่งนะ ๆ เริ่มมาสวมคืน ให้เร่งเอาผมไปสกลนครนะ ผมตั้งใจจะมาตายที่สกลนคร ผมไม่ได้หวังจะมาตายที่นี้นะ ที่นี้คือบ้านภู เข้าใจไหมล่ะ ไปพักตามทางที่นั่น ครั้นไปถึงที่นั่นแล้วบรรดาครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็รออยู่นั้น ท่านก็ยังไม่ว่าอะไรไปถึงที่แรก พอได้สักสี่ห้าวันล่วงไปแล้ว เหาละนะที่นี้ "ให้พาผมไปสกลนครนะ" แล้วสุดท้ายเร่งเข้า ๆ ให้รีบเอาไปนะ "ผมไม่ได้หวังจะมาตายที่นี้" เราก็ฟังไป จนกระทั่งคืนสุดท้ายวันนั้นท่านก็

ไม่ได้นอน เราก็ไม่ได้นอนเพราะนั่งเฝ้าท่านอยู่ ท่านบอกว่าวันนี้นอนไม่ได้ นั่นซิ เราก็ยังไม่รู้เนื้อรู้ตัว

“ให้พาผมไปสกลเดี๋ยวนี้” กลางคืนนะ แล้วนั่งภาวนาหันหน้าไปสกล ท่านตั้งปัญหาใส่ปัญหาแก่พวกเรตาบอด ไม่รู้ เวลามันมารู้ทีหลัง โธ เป็นอย่างนี้เอง ให้เร่ง ๆ แล้วคืนนั้นไม่นอนทั้งคืน นอนไม่ได้ นี่คืออะไร เวลาหลับลงไปชั้นธมน์ไม่หลับ ความตายมันไม่หลับ ถึงวาระของมันติดฝั่งขึ้นมาแล้วไปเลย ก็เหมือนนักมวย จะเป็นแชมป์ยืนก็เป็นเถอะนะ ถ้านอนหลับครอก ๆ อยู่เขาเอาไม่ไปตีหัวมันก็ตายทิ้งเปล่า ๆ มีลวดลายต่อสู้มันที่ไหน นี่ที่ว่าท่านไม่นอนก็คือว่าปล่อยลงไปแล้วเหมือนนักมวยนอนหลับครอก ๆ พอถึงกาลเวลาของความตายมาถึงปั๊บแก้ไม่ทัน ไปเลย ท่านจึงไม่ยอมนอน

แต่มีคำหนึ่งที่เราเป็นของเราแล้วจึงมาระลึกถึงท่านที่ว่า ท่านไม่พูดนะ มีแต่ให้เร่งพาผมไปในคืนนี้ ๆ ถ้าท่านมีแสบมาว่า นี่ผมรังไวนะเท่านั้น คืนวันนั้นจะต้องแตกเลยวันนั้น เราจะเอาเดี๋ยวนี้ โทรศัพท์กริ่งกร่าง ๆ ทันทีให้เขามาเอาเดี๋ยวนี้เลย ที่นี้ฟังเสียงครูบาอาจารย์ท่านมีอายุพรรษาแก่กว่าเรา ครั้นเวลาที่เรารู้สึกถูกเขกอยู่ในมุ้งกับท่าน แล้ววิ่งไปหาครูบาอาจารย์ทั้งหลายเล่าเรื่องให้ฟัง องค์กรนั้นก็ว่าอย่างงี้ ๆ เราโมโหเราพูดจริง ๆ นะ เราเป็นผู้รับเหตุการณ์ตลอดเวลาจากท่าน ท่านเหล่านั้นคือครูบาอาจารย์ทั้งหลาย เวลาเราพูดให้ฟังแล้ว น่าจะเข้มข้นขึ้นมา ก็มีลักษณะเหมือนเฉื่อย ๆ ซา ๆ อะไร มันก็โมโหซิเรานะ มันยังงี้กันนี้

ถ้าสมมุติว่าท่านพูดออกมาสักคำหนึ่งนะ นี่ผมรังเอาไวนะ เท่านั้นละนะเราจะโทรศัพท์เดี๋ยวนี้ ให้เอามาเดี๋ยวนี้ ใครจะว่ายังไงก็ตาม เราจะไม่สนใจใคร เราอยู่ในเหตุการณ์ จะไปในคืนวันนั้น แต่นี่ท่านไม่ได้พูด นี่ผมรังเอาไวนะ ท่านไม่ได้พูด เวลามาเป็นเราเข้าละซี ถึงวาระมันจะไปมันจะไปจริง ๆ รวมเข้ามาแล้วจะ ๙๙% มันจะไป กำหนดจิตอันนี้บอกใครไม่ถูก พูดให้ใครฟังไม่ได้ แต่มันรู้ในตัวเองที่ปฏิบัติต่อกันในขณะนั้น เหมือนอย่างวาร์อไว้วก่อน รังจิตไว้วตรงนั้น เมื่อมันอยู่ในชั้นที่พอรังได้มันก็อยู่ ถ้าเลยนั้นแล้วพระพุทธรูปเจ้าก็ตาย

นี่มันพอในขั้นนี้ นี่เรามาจับตัวของเรา โอ๊ย พ่อแม่ครูอาจารย์ก็แบบนี้เองนะ ถ้าท่านพูดว่าท่านรังไวนะนี้ กลางคืนนั้นวัดแตกเลย มารู้อะไรของเรามาถึงไปรู้อะไรของท่าน แต่ท่านไม่ได้บอกว่าท่านรังเอาไว้ มีแต่เร่งเรา ให้เร่งนะ ๆ ให้พาผมไปคืนนี้นะ ถ้าแสบออกมาว่า นี่ผมรังเอาไวนะ เท่านั้นละพอเลยเรา มาเป็นเราเข้ามันถึงรู้นี้ คำว่ารัง มันอยู่ในชั้นที่ควรรังได้ก็รัง ถ้าหนักกว่านั้นแล้วต้องปล่อย ไม่ปล่อยไม่ได้ เราถึงมารู้อะไรของ

พ่อแม่ครูจารย์มั่นที่ท่านว่าให้เร่งเอาไปคืนนี้นะ เอาอยู่นั่นตลอด เราถูกสับอยู่ตลอด พอท่านสงบลงนิดหนึ่งก็วิ่งออกไปหาครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ไปเล่าเรื่องอย่างเผ็ดร้อนให้ท่านฟัง องค์กรนั้นวางั้น ๆ เอ้ มันยังงิเราจะตาย นี่ละที่เรามันชักโมโหครูบาอาจารย์

เราก็ยอมรับว่าเราโมโหอยู่นะ หากไม่แสดงอะไรเป็นอยู่ภายในจิต คนหนึ่งรับเหตุการณ์มาสด ๆ ร้อน ๆ เวลาไปพูดให้ฝ่ายหนึ่งฟัง จิต ๆ ชัด ๆ ไป มันเข้ากันไม่ได้ นี่ละเรื่องราวเป็นอย่างนั้น กับอันหนึ่งที่กลางคืนเงียบ ๆ แล้วลักษณะของท่านว่าตรงก็ไม่ใช่นะ ลักษณะออกแฉ็ด ๆ ขึ้นมา คล้ายกับตรง นี่มันจะไปจับท่านนะ แต่อันนี้เราระวังตลอด เหมือนกับว่าเอื้อมมือไปจับนี่ถอยทันที เอ้ เวลาท่านเป็นลักษณะเหมือนตรงเบา ๆ อย่างนี้ ท่านจะมีเวลาเปลอบ้างไหมนา เท่านั้นละนะเราคิด ก็เวลานั้นจิตของเราเป็นธรรมจักรอยู่ตลอดเวลา มันหยุดเมื่อไร เป็นธรรมจักรอัตโนมัติของความเพียร สติก็เรียกว่าเก่งอยู่แล้ว แต่แล้วยังไปสงสัยท่าน

เวลาท่านเป็นอย่างนี้ท่านจะมีเวลาเปลอบ้างไหมนา พอวางั้นตบทันทีเลยเรา ไม่ให้คิดต่อไปจากนี้ ทีนี้เวลามันเป็นที่หลังผ่านไปแล้ว โอ้ย หมอบราบเลย โถ ไปว่าให้ท่านเปลอไม่เปลออะไร มันโงะมัดเรา พอถึงขั้นนี้แล้วหมดปัญหา อันนี้เรื่องสมมุติเรื่องถึงขยะ เปลอไม่เปลอนี่เรื่องถึงขยะ ธรรมชาตินั้นเรารู้ในตัวของเราแล้วทีนี้ มันหมดปัญหานี้หมดเลย คำว่าเปลอ ๆ อย่าไปยุ่ง แล้วไปกราบขอขมาท่านที่วัดสุทธาวาส เผาศพเรียบร้อยแล้ว เรื่องของเราที่ผ่านไปเรียบร้อยแล้วทีนี้จึงลงมาขอขมาท่าน ที่มีความรู้สึกนึกคิดเป็นอกุศล เป็นความโง่ ความขัดข้องแก่ครูบาอาจารย์ และเป็นอันตรายแก่ตัวเองนั้นได้ขอขมาทุกสิ่งทุกอย่าง ขอให้ท่านอโหสิกรรม ลุแก่โทษให้ด้วยความเมตตาของท่าน แล้วกราบลง ปรากฏว่าจิตนี้โล่งหมดเลยนะ โโล่งปัจจุบันเลย แสดงว่าหมดทุกอย่าง ที่เราคิดแย็บเราตีไว้เลยไม่ยอม

เวลาเรื่องของเราเป็นปีบมันทะลุถึงกัน เปลอไม่เปลออะไร ความหมายว่าอย่างงั้นคืออันนั้นมันเลยไปแล้ว จึงไปยอมท่าน ไปขอขมาท่าน ลงเพียบเลย โโล่งหมด เราไม่ลืมนตรงไหนที่มันเป็นในจิตของเราในขณะที่กำลังก้าวเดินมันเป็นได้สงสัยได้ เวลามันผ่านของมันไปแล้วมันย้อนขึ้นมารู้หมด ยอมรับท่านหมด เปลอหรือไม่เปลอ เรื่องบ้าย่าเอามาพูด วางั้น พูดง่าย ๆ นะ มันเลยหมดแล้ว เปลอไม่เปลอเป็นสมมุติ เรื่องสมมุติทั้งนั้น ธรรมชาตินั้นนอกเหนือไปหมดแล้วเอามายุ่งทำไม ความหมายก็วางั้น มันรู้ในจิตชัด ๆ เลยนะ

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่  
[www.Luangta.or.th](http://www.Luangta.or.th) or [www.Luangta.com](http://www.Luangta.com)